

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:
<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís
Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardi, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronot
(*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Corticans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernàndez, Carles Gámez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

*Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.*

Revàlida econòmica

La UE és una criatura colossal, però fràgil. Irrepetible en el context mundial i tan fragmentada a hores d'ara, que posa en perill les bases de la seva moneda única. La dama de ferro i el seu cavaller han decidit de posar-hi ordre i etiquetar els països amb l'esquema tradicional en què es divideix el món: rics i pobres. Nord i sud. Merkel i Sarzozy han convençut la majoria de països de la UE, tret del Regne Unit, que cal posar un topall a la solidaritat dels rics amb els pobres. Solidaritat entre cometes, perquè precisament Alemanya ha viscut en l'opulència mercès, en bona mesura, a participar de les festes econòmiques al sud exportant-hi els seus productes –els cotxes més venuts a l'estat espanyol gairebé sempre han estat alemanys.

Però ara que la festa ha decaïgut, els rics ja no volen subvencionar els organitzadors. L'estat espanyol, Portugal, Itàlia, Irlanda i Grècia són en el punt de mira dels *bons*, que han determinat de comprovar fins on són capaços de sobreviure aquests països per ells mateixos. Es tracta de posar-los al límit perquè s'ajustin a la disciplina pressupostària, una mena de rebobinat a gairebé dues dècades enrere, quan els països que volien formar part de la zona euro havien de fer molts deures. Si no se'n surten, hi ha dues possibilitats: la targeta vermella, que Merkel considera "com a mesura extrema, pensant en la possibilitat d'excloure de la unió monetària un país dèbil", o la targeta groga, que equivaldria a tenir un euro de segona divisió. Doncs bé, aquesta setmana analitzem què implicaria per a l'estat espanyol tenir un euro del sud, i si, a la llarga, podria desembocar en un retorn a la pesseta. El prestigiós *Financial Times* creu que hi ha un 40% de possibilitats que la zona euro es rebenti i que alguns estats, entre els quals l'espanyol, en siguin expulsats.

Tenir un euro del sud devaluat respecte a l'euro del nord és un escenari no desitjable. Però, arribat el cas, serà una oportunitat de revisar un model econòmic que ja sabem que ha fracassat. La pesseta va patir cinc devaluacions durant la primera meitat dels 90. I va anar molt bé: fou el *boom* del turisme i de les exportacions. Una moneda dèbil respecte a les monedes europees comportava l'arribada d'anglesos i alemanys en massa, sobretot, a les costes dels Països Catalans. I, per a les empreses, la gran oportunitat de sortir al món amb preus molt competitius. En un futur, no sabem si llunyà o proper, un euro del sud permetria de reactivar aquests dos sectors econòmics i agafar una nova embranzida. Això sí, aquesta vegada, oferint turisme de qualitat i productes d'alt valor afegit. Una revàlida del model econòmic propi fins a posar-se a to amb els països que es col·loquen l'etiqueta de rics seria un bon al·licient. Ara, el retorn a la pesseta... això ja són figures d'un altre paner.

Als nostres lectors

Una de les hipòtesis més esmentades entre els experts és que la culminació de la crisi de l'euro sigui la divisió en dos de la zona actual. D'una banda, es crearia l'euro del nord, més semblant al marc alemany, que quedaria preservat de les onades especulatives gràcies a la fortalesa de les economies del centre i el nord d'Europa. Al marge, funcionaria un euro del sud, compartit pels estats que ara travessen greus dificultats financeres i que permetria una oscil·lació més gran. Encara hi ha una hipòtesi més radical, que formulava fa poc el *Financial Times*: el simple retorn a les antigues monedes estatals, com el dracma, la lira o la pesseta. Són escenaris possibles que volem analitzar aquesta setmana. Sense que això ens distregui del judici de l'any a València, amb l'honorable Camps al banc dels acusats.

Salvador Cot